

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Věry Šimůnkové ve věci

žalobce: **Ing. F. K.**
bytem N. D., N. K.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2015, sp. zn. SZ 066423/2015/KUSK REG/MK, č. j. 133671/2015/KUSK,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2015, sp. zn. SZ 066423/2015/KUSK REG/MK, č. j. 133671/2015/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Kostelec nad Černými lesy ze dne 23. 3. 2015, č. j. 5193/2014/JF – 6.JF.328.3.A./50.Zamí, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 3.000 Kč.**

Odůvodnění:

- 1 Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou osobně dne 22. 10. 2015,

domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2015, sp. zn. SZ 066423/2015/KUSK REG/MK, č. j. 133671/2015/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kostelec nad Černými lesy, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 23. 3. 2015, č. j. 5193/2014/JF – 6.JF.328.3.A./50.Zamí (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad zamítl žádost žalobce o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby rekreační chaty na pozemku p. č. X v k. ú. a obci V. (dále jen „sporný pozemek“) v ochranném pásmu lesa s odkazem na negativní závazné stanovisko orgánů státní správy lesů. Žalovaný i stavební úřad ve věci rozhodovali v pořadí již podruhé, neboť předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2011, sp. zn. SZ 009180/2011/KUSK REG/Kro, č. j. 047668/2011/KUSK, bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2014, č. j. 5A 106/2011-68, zrušeno, v návaznosti na což žalovaný následně zrušil i původní rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti ze dne 29. 12. 2010, č. j. 5193/2010/JF - 2.

- 2 Žalobce napadenému i prvostupňovému rozhodnutí, stejně jako závazným stanoviskům orgánů státní správy lesů vytýká, že zamítají jeho žádost prakticky z totožných důvodů jako v předchozích rozhodnutích, jež byla zrušena rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Soud přitom tehdy konstatoval, že nebylo zpochybněno tvrzení žalobce, že již při projednávání územního plánu muselo být zřejmé, že rozměr jeho pozemku je menší než očekávaná výška lesního porostu a že při požadované odstupové vzdálenosti rovnající se této výšce by na daném pozemku nemohla být stavba umístěna, tudíž nelze argumentovat tím, že v době přijetí územního plánu nebyly známy konkrétní parametry stavby. Soud také konstatoval, že by správní orgány měly obavu z ohrožení lesa vážit s ohledem na sousední chaty, které neleží od lesa o mnoho dále, a na výstavbu oplocení ve vzdálenosti 0,5 m od lesa, k níž byl žalobci vydán souhlas. Dále též soud vytýkal žalovanému, že rozhodoval bez dostatečné znalosti skutkového stavu věci, neboť nevzal v potaz to, že ačkoliv na sousedních pozemcích stojí chaty již desítky let, nebylo plnění funkcí lesa na přiléhajících lesních pozemcích nijak ohroženo a nebylo ani nutné, aby sousední vlastníci prováděli opatření podle § 22 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění zákona č. 64/2014 Sb. (dále jen „lesní zákon“). Konečně soud nesouhlasil s tím, že správní orgány žalobcův záměr posuzovaly individuálně a že hodnotily konkrétní parametry zamýšlené stavby. Žalovaný přitom v nyní napadeném rozhodnutí i závazném stanovisku nepatřičně a bezdůvodně závěry soudu kritizuje a nerespektuje.
- 3 Věcně pak žalobce poukazuje na územní plán obce V. schválený usnesením zastupitelstva obce dne 26. 6. 1998, jehož platnost byla prodloužena až do 31. 12. 2015, v němž je sporný pozemek zahrnut do smíšené rekreačně obytné zóny a je na něm zřetelně zakreslen půdorys stavby. Napadené rozhodnutí tak podle žalobce nerespektuje ustanovení § 43 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“), podle něž je územní plán závazný pro rozhodování v území, zejména pro vydávání územních rozhodnutí. Před schválením územního plánu bylo navíc vydáno stanovisko odboru životního prostředí Okresního úřadu Kolín (tehdy příslušného orgánu státní správy lesů), které s předloženým územním plánem vyslovilo souhlas bez uložení podmínek, přičemž se od doby výstavby sousedních chat přírodní poměry nezměnily a konkrétní a zákonné důvody pro změnu stanoviska na negativní nelze nalézt ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dne 26. 7. 2010 bylo také žalobci vydáno souhlasné závazné stanovisko k umístění stavby oplocení na sporném pozemku ve vzdálenosti 0,5 m od hranice lesa. Pozemek žalobce zakoupil spolu se svou manželkou, jež zemřela v roce 2012, pro výstavbu rekreační chaty v dobré

víře. Právním předchůdcům žalobce byl totiž pozemek přidělen v roce 1984 do osobního užívání „*ke výstavbě rekreačního domku*“ podle tehdy platných zákonů, stejně tomu bylo i u sousedních čtyř parcel, na nichž byly se souhlasem orgánu státní správy lesního hospodářství podle § 19 zákona č. 96/1977 Sb., o hospodaření v lesích a státní správě lesního hospodářství, ve znění účinném do 31. 12. 1995 (dále jen „zákon o hospodaření v lesích“) umístěny a následně postaveny rekreační chaty, pouze na sporném pozemku se stavba nerealizovala z důvodu úmrtí. Žalobce tak považuje nevydání souhlasného závazného stanoviska za rozporné se zásadou přiměřenosti a zásadou ochrany práv a oprávněných zájmů a za výraz zneužití pravomoci.

- 4 Žalobce dále namítá, že mezi zájmy chráněné lesním zákonem, jež mají orgány státní správy lesů při vydávání závazného stanoviska podle § 14 odst. 2 lesního zákona sledovat, nepatří bezpečnost osob a majetku, již se zabývá § 22 lesního zákona. Zásada minimálního odstupu stavby od hranice lesa rovnajícího se potenciální výšce konkrétního lesního porostu dosahované ve sto letech věku, kterou orgány státní správy lesů prosazují, nevyplývá podle žalobce ze žádného ustanovení zákona, navíc v případě žalobce byla minimální vzdálenost 28 m uváděná v závazném stanovisku z roku 2010 změněna závazným stanoviskem z roku 2015 na 34 m. Z takto požadovaného odstupu je podle žalobce patrné, že není motivován ochranou lesa, protože kořenový systém vzrostlých stromů dosahuje délky řádově jednotek metrů. Výška dřeviny nic nevyovídá o charakteru stavby, produkci škodlivin či o způsobu, jímž by stavba mohla ohrožovat les nebo hospodaření v něm. Vytvoření a obecné použití zásady minimální odstupové vzdálenosti ve všech případech rozhodování o umístění stavby neodpovídá úmyslu zákonodárce, ostatně i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 6. 11. 2008, č. j. 5 As 40/2008-52, konstatoval, že § 14 odst. 2 lesního zákona nelze vykládat takovým způsobem, který by prakticky vylučoval možnost staveb v zákonem stanovené vzdálenosti od lesa, nýbrž že je třeba v každém konkrétním případě zhodnotit charakter dotčeného lesa a způsob hospodaření v něm, stejně jako i účel stavby, a nelze závazné stanovisko vydávat pouze na základě obecného popisu následků, které by stavba mohla vyvolat. Striktní dodržení odstupové vzdálenosti 34 m by pro žalobce znamenalo nemožnost umístění jakékoliv stavby, neboť sporný pozemek v nejširším místě sahá do vzdálenosti 19 m od hranice lesa, a současně rozpor se stanoviskem orgánu státní správy lesů vydaným k územnímu plánu obce.
- 5 Pokud žalovaný v závazném stanovisku odvíjí ohrožení lesa z možných opatření uplatněných na úkor lesa na základě § 22 lesního zákona, jež lze podle něj vydat i na návrh vlastníka a která však nejsou ve veřejném zájmu, žalobce tento argument odmítá a má za to, že žalovaný překročil svou pravomoc. Ochrana vlastnického práva garantovaná čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod si žádá, aby správní orgán při omezování vlastnického práva vždy velmi pečlivě vážil, zda veřejný zájem v konkrétním případě takové omezení vyžaduje, a aby své rozhodnutí řádně zdůvodnil. V tomto kontextu je však podle žalobce nepřijatelné, aby veřejný zájem vedoucí k omezení jeho vlastnického práva spočíval pouze v ochraně lesa před hypotetickým a nepodloženým ohrožením. Poukazuje na vyjádření vlastníka lesa, který nevidí žádnou potřebu omezení využívání sousedních lesních pozemků k plnění funkcí lesa ani riziko ohrožení lesa či hospodaření v něm v souvislosti se stavbou lehké dřevěné chaty, a to s ohledem na bezproblémové hospodaření u sousedících chat, jichž je u lesa kolem 150. Již k první žádosti žalobce o umístění stavby ve vzdálenosti 2,5 m od hranice lesa byli jak odborný hospodář vlastníka lesa, tak samotný vlastník přesvědčeni, že les nebude plánovanou stavbou nijak ovlivněn. Žalobce v přístupu žalovaného spatřuje silnou libovůli a porušení zásad legitimního očekávání, materiální rovnosti a individualizace, a to i v porovnání k jiným případům souhlasu s umístěním mnohonásobně větších staveb v ochranném pásmu lesa v rámci správního obvodu

- žalovaného. V daných věcech (areál společnosti M., spol. s r.o. v Davli s restaurací a fitness centrem, resp. honosná rezidence P. K. v P.) sice neproběhlo odvolací řízení, žalovaný však má oprávnění takové souhlasy podle § 95 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) přezkoumat, nicméně ani v mediálně známých případech, kdy proklamovaná zásada minimálního odstupu odpovídajícího výšce stromu ve sto letech zjevně nebyla splněna (vzdálenost staveb od lesa činila nanejvýš 10 m), tak žalovaný nepostupoval.
- 6 Žalobce také považuje závazná stanoviska za nepřezkoumatelná, neboť v nich není vysvětleno, v čem vlastně spočívá ohrožení veřejného zájmu umístěním stavby žalobce na sporném pozemku. Žalovaný totiž skutečné ohrožení lesa plánovanou stavbou nijak nezkoval, neporovnával ani vliv sousedních cihlových a betonových staveb s betonovými zídkami s charakterem plánované lehké dřevěné stavby. Skutečnost, že les nebude plánovanou stavbou ohrožen, stejně jako jej neohrožují ani sousední chaty, žalobce ve správním řízení uváděl, žalovaný se však tímto tvrzením nezabýval, čímž porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Ve správním řízení tak opět nebyl řádně zjištěn stav věci a skutkový stav nemá oporu ve spise.
 - 7 Žalobce vytýká napadenému rozhodnutí, potažmo předcházejícím závazným stanoviskům, také porušení zásady materiální pravdy, neboť se žalovaný nezabýval konkrétními okolnostmi případu, tj. mírou ohrožení lesa realizací plánované stavby, nýbrž jen formalisticky bez bližšího zdůvodnění naznačoval zpětnou vazbu porušení odstupové zásady prostřednictvím ustanovení § 22 lesního zákona. Ačkoliv žalovaný v závazném stanovisku uvedl, že provedl místní šetření na místě samém, při hodnocení konkrétních poměrů sousedícího lesa popsal lesní porost formálně podle lesních hospodářských osnov, které však nebyly po provedené těžbě smrků v roce 2014 aktualizovány. Na sousedním pozemku se ve skutečnosti nenachází vzrostlý lesní porost s převahou smrků v dobrém zdravotním stavu, skutečný stav byl popsán žalobcem v podaném odvolání a byl doložen fotografiemi (což žalovaný nijak nekomentoval), v příloze žaloby je pak vyjádření vlastníka lesa popisující skutečný stav po těžbě. Srovnání s lesním porostem u sousedních chat tak neodpovídá realitě a je zavádějící, nehledě na jeho nepotřebnost z pohledu bezpečnosti osob a majetku.
 - 8 Žalovaný v obsáhlém vyjádření argumentoval, že územní plán je koncepcí rozvoje obce, která nejen že neobsahuje konkrétní podrobnosti při umístění staveb, ale ani je obsahovat nesmí. V územním plánu jako koncepčním materiálu umožňujícím umístění stavby na sporném pozemku byl pořizovatelem proveden hrubý zákres půdorysu budoucí stavby do hlavního výkresu, nikoliv však do hlavního plánu. Orgán státní správy lesů ovšem nemá povinnost rozhodovat podle koncepce rozvoje obce (ta je pouze určitým vodítkem), nýbrž rozhoduje o souladu konkrétní stavby s naplněním účelu lesního zákona. Pokud by byla akceptována interpretace městského soudu, který z neudělení negativního stanoviska při schvalování územního plánu vyvodil nepřímou postoj státní správy lesa při posuzování vlivů konkrétní stavby na les, nebylo by již důvodu pro existenci ustanovení § 14 odst. 2 lesního zákona. Ostatně na rozdíl mezi stanoviskem k územně plánovací dokumentaci a závazným stanoviskem (souhlasem) podle § 14 odst. 2 zákona o lesích upozorňuje i rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2012, č. j. 63 A 1/2012-54, publikovaný pod č. 2740/2013 Sb. NSS. Souhlas podle § 14 odst. 2 lesního zákona je nutný nejen pro rozhodnutí o umístění stavby, ale i pro rozhodnutí o povolení stavby a v dalších řízeních, které se dotýkají zájmů chráněných lesním zákonem. Pokud byl souhlas vydán již v územním řízení, nemusí být vydán také v řízení o vydání stavebního povolení, neboť předmět územního a stavebního řízení je odlišný a v územním řízení žadatel nepředkládá informace a podklady takového charakteru, aby bylo možné dovodit, jaká opatření bude k zabezpečení zájmů chráněných lesním zákonem nutné stavebníkovi ve stavebním

řízení uložit. To plyne z rozsudku NSS ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011-347, č. 2368/2011 Sb. NSS. NSS tedy zdůrazňuje rozdílný úhel pohledu územního a stavebního řízení. Rozdíl mezi předmětem územního řízení a územního plánu je přitom ještě markantnější, ostatně i městský soud uvádí jen „nepřímou“ závaznost stanoviska k územnímu plánu pro následné územní řízení, žalovaný pak jeho automatickou závaznost ve smyslu § 4 odst. 4 stavebního zákona odmítá. Žalovanému pak není známo, že by orgán státní správy lesů udělil k územnímu plánu souhlas s umístěním rekreační chaty na sporném pozemku, a lze se domnívat, že územní plán mohl být schválen i bez takového souhlasu.

- 9 Pokud jde o ustanovení § 22 lesního zákona, to ukládá vlastníkům budov provést opatření na ochranu budov i před pádem stromů, a to i na pozemcích určených k plnění funkcí lesa, přičemž taková opatření, jež stanovuje orgán státní správy lesů, spočívá v praxi ve smýcení stromů, které nemovitost ohrožují, a může být součástí širšího opatření spočívajícího v omezení využívání části lesního pozemku pro plnění funkcí lesa, aby byla zajištěna bezpečnost osob a majetku do budoucna. Protože jde o povinnost vlastníka nemovitosti zajistit svoji bezpečnost provedením opatření i na lese, musí správní orgán předpokládat, že by žalobce opatření stanovení orgánem státní správy lesů splnil. Z mnohaleté zkušenosti, že v důsledku nutnosti zajištění bezpečnosti osob a staveb umístěných ve vzdálenosti 50 m od okraje lesa dochází k ohrožení a poškození lesa, vyvodil orgán státní správy lesů na základě svého oprávnění v § 14 odst. 2 lesního zákona opatření, aby tomu předešel, a proto neuděluje souhlas k návrhu na umístění nových staveb do kratší vzdálenosti, než činí absolutní výšková bonita (AVB), které dosáhne dřevina ve sto letech věku, odvoditelná z růstového potenciálu daného stanoviště vyjádřeného lesním typem či souborem lesních typů. Polemika nad tím, že Městský úřad v Říčanech, odbor životního prostředí (dále jen „městský úřad“) v roce 2010 uváděl AVB smrku 28 m a v napadeném stanovisku 34 m, je při navrženém umístění chaty 5 m od okraje lesa bezpředmětná. Městský úřad vycházel z lesní hospodářské osnovy Kostelec nad Černými lesy platné od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2020, kde je u smrku uvedena AVB 34 m, takže s ohledem na velikost sporného pozemku na něm nelze stavbu v bezpečné vzdálenosti umístit vůbec.
- 10 Správní orgán přitom již neargumentuje přímým ohrožením lesa, nýbrž jen zprostředkovaným ohrožením, které však žalobce nechce vnímat jako zákonný krok k preventivní ochraně lesa. Škodliviny ze stavby žádný správní orgán neuváděl, protože ty by samozřejmě žádné nevznikaly. Není pravdou, že by stanovení minimální odstupové vzdálenosti stavby od okraje lesa ve všech případech odporovalo smyslu lesního a stavebního zákona, zákonodárce naopak podle žalovaného vycházel z toho, že různé aktivity ve vzdálenosti 50 m od okraje lesa včetně staveb les ohrožují, ale protože nemohl stanovit pro všechny aktivity jednotnou bezpečnou vzdálenost, pověřil správní orgán, aby na základě konkrétních podmínek jak na stavbě samé, tak i na lese stanovil podmínky, které odpovídají danému případu. Je-li navržena k umístění stavba, která má zhruba neměnné stavebně technické řešení, jako v případě rodinného domu či rekreační chaty, zbývá správnímu orgánu pouze vyhodnotit měnící se veličinu, kterou je výška lesního porostu lišící se podle druhu dřevin a růstových podmínek prostředí. Žalovaný netuší, jak by to mohlo souviset se stavebním zákonem. Žalovaný přitom není v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 6. 11. 2008, č. j. 5 As 40/2008-52, neboť neuplatňuje výklad, který by prakticky vylučoval umístění staveb v zákonem stanovené vzdálenosti od lesa, naopak zjišťuje v řízení druh stavby, její stavebně technické řešení a stav lesa, popř. způsob hospodaření v něm, a z toho vyvozuje opatření. Takto to učinil i v případě žalobce. Žalovaný přitom nemůže za to, že sporný pozemek je široký jen 19 m.
- 11 Vlastní řízení o opatření podle § 22 lesního zákona je podle žalovaného návrhovým řízením a je

přítom samozřejmé, že opatření na lese jsou na úkor lesa a les poškozují, nicméně bezpečnost osob a majetku je ve vyšším zájmu. Aby se tomu předešlo, orgán státní správy lesů vyžaduje dodržení bezpečného odstupu staveb od hranice lesa. V tomto případě byly městským úřadem řádně zhodnoceny a odůvodněny poměry na sporném pozemku a u navrhované stavby, stejně jako poměry v sousedním lese, a souhlas udělen nebyl. Bylo posouzeno též tzv. nerušené užívání sousedních pozemků s rekreačními chatami, přičemž žalovaný odmítá názor soudu, že by k němu měl přihlídnout, protože je to krok směřující v neprospěch ochrany lesa. Nerušené užívání je pouhým optickým klamem, neboť toto užívání je pouze vynuceno okolnostmi a dříve či později může být v zájmu bezpečnosti osob či majetku iniciováno opatření na lese stanovené orgánem ochrany lesů nebo ke smýcení ohrožujících stromů přistoupí samotný vlastník lesa na žádost vlastníka ohrožené nemovitosti, popř. dojde k obnově lesa a ohrožení pomine na několik desítek let, aniž se o tom správní orgán dozví. Vzhledem k relativně dlouhé existenci stavby a životnosti lesa však bude docházet k obnově lesa, mladý porost vzroste a ohrožení nastane, ohrožení stavby je tak kontinuální. Období vývoje mladého porostu tudíž nelze brát v úvahu jako důvod pro udělení souhlasu.

- 12 Mezi vlastníky chat a vlastníkem lesa (obcí) zde zřejmě došlo k určité dohodě, že majitelé chat strpí potenciální ohrožení pádem stromu a nebudou požadovat smýcení ohrožujících stromů, a obec bude mlčet k tomu, že jsou např. ořezávány větve stromů, narušován jejich kořenový systém při obdělávání zahrady v těsné blízkosti lesa, bez povolení zbudovány různé přístřešky (mobilheimy) a v okraji lesa skladován různý materiál, jak to bylo městským úřadem zjištěno i na pozemku žalobce. To však lze tolerovat pouze do chvíle, než dojde k pádu stromu na nemovitost a orgán státní správy lesů bude brán k odpovědnosti, protože o hrozbě věděl a umístění stavby nezabránil. K názoru vlastníka lesa orgán státní správy lesů nemůže přihlídnout, protože bývá často neobjektivní. Odborný lesní hospodář pak nemá ze zákona žádnou odpovědnost za případné následky svého rozhodnutí a stejně jako vlastník lesa není v řízení podle § 14 odst. 2 lesního zákona dotčenou osobou (dotčenou osobou je vlastník lesa v územním řízení, kde svůj názor může projevit), protože je stejně jako vlastník podjatý a často podává tendenční vyjádření v neprospěch lesa. Vlastník lesa mnohdy s umístěním stavby souhlasí a později (třeba již další vlastník) vznáší výtky vůči orgánu státní správy lesů, že se stavbou souhlasil, neboť okraj lesa je kompletně oplocen a stavba překážení smýcení stromů vně lesa při obnově porostu.
- 13 Podle žalovaného ani nemá smysl zkoumat materiál, ze kterého jsou stavby postaveny, protože žádná ze staveb není z hlediska konstrukčních materiálů bezpečná před škodami způsobenými pádem stromu a všechny z důvodu jejich bezpečnosti způsobují stejný negativní důsledek pro les. Nemovitost žalobce by byla podle žalovaného reálně ohrožena, a proto by muselo dojít ke smýcení části porostu stromů, přičemž zde žalovaný vychází z dlouholetých zkušeností při výkonu státní správy lesů na úrovni kraje i státu, ze zjištění o stavu lesa v sousedství a ze současné větší četnosti větrných smrštů, které destabilizují porosty.
- 14 Žalovaný považuje za nepravděpodobné, že by právním předchůdcům žalobce byl sporný pozemek přidělen v roce 1984 do osobního užívání k výstavbě rekreačního domku, neboť toto určení nemohlo být stanoveno podle tehdejšího zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění zákona č. 131/1982 Sb. (dále jen „občanský zákoník z roku 1964“), to mohlo být stanoveno pouze územním plánem nebo územním rozhodnutím, jež však žalobce k důkazu nepředložil. Navíc podle tehdejší právní úpravy nebylo možné právo osobního užívání smluvně převést na jinou osobu, takže toto právo nemohl žalobce koupit pozemku nabýt. Dále pak žalovaný připouští, že díkce lesního zákona se od období před rokem 1989 výrazně nezměnila, došlo však ke změně aplikace. Předchozí orgány státní správy lesa podcenily ohrožení lesa ze

strany staveb a bez jakýchkoliv podmínek udělovaly souhlasy k jejich umístění v jeho těsné blízkosti, v důsledku čehož je množství rekreačních objektů umístěno v blízkosti lesa a mnohde ztěžují přístup do lesa, hospodaření v něm a s tím spojené obecné užívání lesa, což bylo v minulosti řešeno smýcením lesa anebo ve složitých případech i předčasnou obnovou lesa, velké množství případů však zůstalo bez řešení a tento stav dnes přináší komplikace a lze očekávat prolomení tzv. nerušeného užívání vyvoláním občanskoprávního sporu nebo aplikací § 22 odst. 1 lesního zákona.

- 15 Žalovaný nesouhlasí s tím, že soud zpochybnil princip stanovení bezpečné odstupové vzdálenosti stavby od lesa na vzdálenost výšky stromu dosažené ve sto letech věku. Žádné jiné přiměřenější opatření, které by zamezilo zprostředkovanému ohrožení lesa, nebylo dosud vymyšleno. V minulosti se architekti pokoušeli navrhnout na samotných stavbách opatření v podobě střešních konstrukcí zpevněných ocelovými prvky, zakončení zdiva pod střešní konstrukcí železobetonovými věnci, případně umístění záchytných drátěných sítí v okraji lesa, ale tato opatření byla podstatně finančně náročnější než prosté smýcení ohrožujících stromů. Své argumenty žalovaný nepovažuje za formalistické, jsou založeny na vědeckém základě a exaktních měřeních, AVB i bonita zemědělské půdy jsou nezpochybnitelné veličiny. Není možné posuzovat pouze stromy, které na ploše aktuálně rostou, neboť tento les nezůstane ve stavu, jaký byl dán v roce 2014 při místním šetření, ale obnovený les ve sto letech věku doroste shodné výšky jako smrky, které byly smýceny, přičemž stavba na místě také bude nejméně desítky let. Aktuální fotografie nejsou z dlouhodobého hlediska žádným důkazem, neboť v lesích se nerozhoduje *ad hoc*, nýbrž s perspektivou sta let. Žalovaný tak odmítá názor soudu, že rozhodoval bez dostatečné znalosti skutkového stavu věci a že je třeba brát v úvahu nerušené užívání okolních staveb. Pokud by se aplikoval názor soudu, byl by bezpochyby vždy nalezen vzor tzv. nerušeného užívání pozemků a všem žádostem o udělení souhlasu s umístěním stavby na jiném pozemku by musel být udělen souhlas bez ohledu na to, že ohrožení lesa trvá.
- 16 Protože na žalobce nemohlo být převedeno právo na stavbu rekreační chaty, nesvědčily mu práva, na nichž by mohl být vydaným nesouhlasem zkrácen, ani legitimní očekávání, neboť již dle § 5 odst. 3 a § 7 odst. 2 zákona o hospodaření v lesích byl vyžadován pro umístění chaty souhlas orgánu státní správy lesního hospodářství, podle § 29 odst. 1 a 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „původní stavební zákon“) navíc byla závazným podkladem pro rozhodování v území jen závazná část územního plánu, jejíž náplní byly především základní zásady rozvoje území a limity využití území, které stavební úřad nesměl překročit, v jejich rámci však byl oprávněn individuálně rozhodovat s ohledem na konkrétní stav v území. Žalobce tedy nemohl automaticky očekávat souhlas orgánu státní správy lesa jenom proto, že v minulosti byl takový souhlas udělen. Od dosavadní správní praxe se také lze odchýlit, je-li změna transparentně odůvodněna a opírá se o akceptovatelné racionální a objektivní důvody, přičemž právě takové jsou důvody pro dodržení minimální odstupové vzdálenosti od okraje lesa. Pokud žalobce tvrdí, že vlastníci sousedního pozemku získali v roce 1984 souhlas s vydáním územního rozhodnutí o umístění rekreační chaty podle § 19 zákona o hospodaření v lesích, takový souhlas nepředložil, a pokud žádá o souhlas podle § 14 odst. 2 lesního zákona, lze předpokládat, že původní souhlas již pozbyl platnosti, tudíž jím nemohl být městský úřad vázán. Žalobci nevzniklo subjektivní právo k využití pozemku jinak, než je uvedeno v katastru nemovitostí.
- 17 Pokud se žalobce dovolává případů, kdy souhlas byl vydán, žalovaný konstatuje, že se jedná o případy z roku 2006, o nichž se žalovaný dozvěděl až z nynější žaloby, tedy v době, kdy již uplynula lhůta pro zahájení přezkumného řízení. Středočeský kraj je jeden z největších krajů s 26

obcemi s rozšířenou působností vykonávajícími funkci orgánu státní správy lesů a žalovaný nemá tolik prostoru, aby aktivně vyhledával vadné akty vydané v prvním stupni a bohužel mu nebyly známy ani mediálně známé případy, nicméně žalobce na ně mohl žalovaného v roce 2006 upozornit a ten mohl v případě splnění podmínek nezákonné souhlasy zrušit v přezkumném řízení. Odchýlení se od stanovených kritérií však nelze přejímat jako vzor pro ostatní případy, naopak o to více je třeba přijmout opatření pro budoucí řízení. Žalovaný tedy odmítá všechny žalobní body a navrhuje zamítnutí žaloby.

- 18 V replice a následném doplňujícím podání žalobce dovozuje, že žalovaný dobře ví o nesouladu napadeného rozhodnutí s § 43 odst. 5 stavebního zákona, k němuž se nijak nevyjádřil, ale upřednostňuje svůj interní názor před právními předpisy. Územní plán zpracoval Okresní úřad Kolín, jehož odbor životního prostředí k němu vydal i souhlasné stanovisko. S ohledem na obsah územního plánu a princip presumpce správnosti správních aktů nelze přitom předpokládat, že by žalobce měl předvídat, že sporný pozemek je nezastavitelný. Vydání nesouhlasu tak žalobce považuje za samoučelný a nadbytečný zásah a nepřiměřené uplatnění pravomoci žalovaného. Žalobce zdůrazňuje, že postupoval v souladu se zákonem, uspěl i u soudu, a přesto je napadené rozhodnutí zamítavé. Jeho legitimní očekávání navíc žalovaný zpochybňuje „zmatečně“. Pozemek totiž žalobci nebyl nikdy přenechán k užívání, ale žalobce jej koupil v roce 2010. Žalobce taky neměl povinnost předkládat souhlas orgánu státní správy lesního hospodářství či souhlas k územnímu plánu. Podotýká však, že žalovaný ve vyjádření k žalobě podané k městskému soudu sám uvedl, že stanovisko k územnímu plánu obce bylo vydáno bez podmínek Okresním úřadem Kolín před schválením územního plánu v roce 1988. S ohledem na rovnost posuzování žalobcova případu s případy jednoznačně obdobnými u sousedících chat a při vědomí toho, že žádný zákon výslovně nezakazuje stavět v blízkosti lesa a že každá zásada (včetně odstupové zásady zastávané žalovaným) musí respektovat zásady správního práva a platné zákony včetně Ústavy, mohl legitimně očekávat udělení souhlasu. Koupí pozemku určeného územním plánem k zastavění žalobci vznikl právní zájem (nárok) na získání povolení ke stavbě. Také vypořádání se se souhlasu udělenými na území kraje považuje žalobce za alibistické, neboť žalovaný se o uvedených případech musel dozvědět nejpozději již v první žalobě podané v roce 2011, a nikoliv až z nynější žaloby. Žalobce dále namítá, že nutnost smýcení části porostu v okolí umístěvané chaty žalovaný neprokázal ani nepřímo, neboť se vůbec nezabýval konkrétními poměry sousedícího lesa, neboť na pozemku již není vzrostlý lesní porost s převahou smrku popsany v lesních hospodářských osnovách Kolín, z nichž žalovaný důkazně vycházel.
- 19 Argumentaci žalovaného, že orgán státní správy může ze zákona vydat vlastníkovu opatření na les a protože ten by ho mohl splnit, tak nebude vydán souhlas ke stavbě chaty, považuje žalobce za další doklad zneužití správního uvážení, neboť žalovaný nebere v úvahu svou vázanost právními předpisy včetně obecně závazné vyhlášky (územního plánu). Žalovaný si též vnitřně odporuje, jestliže na jednu stranu cituje z rozsudku NSS ze dne 6. 11. 2008, č. j. 5 As 40/2008-52, že je třeba hodnotit druh stavby a její stavebně technické řešení, a na druhou stranu uvádí, že není třeba zkoumat materiál, z něž jsou stavby postaveny. K tomu, že závazné stanovisko nemůže být vydáno pouze na základě obecného popisu následků, se pak nijak nevyjadřuje. Nařčení z existence dohody mezi vlastníky chat a obcí označuje žalobce za nepodložené a podotýká, že většina chat není v sousedství obecního lesa. Dále pak žalobce uvádí, že v katastru obce V. je v blízkosti lesa cca 150 chat, některé jsou dokonce přímo v lese, přesto doposud nedošlo nikde ke smýcení části sousedního porostu z důvodů uváděných ve vyjádření. V obdobné situaci jsou desetitisíce chat po celé ČR a v případě pravdivosti tvrzení žalovaného by musely být všude

kolem těchto chat mýtiny. Skutečnost, že tomu tak není, je důkazem účelovosti tvrzení žalovaného. Žalobce také trvá na tom, že bezpečnost osob a majetku mezi zájmy chráněné lesním zákonem nepatří.

- 20 Žalobce také nesouhlasí s tím, že žalovaný, který neuspěl v soudním řízení před městským soudem, nepodal kasační stížnost, ale svůj nesouhlas se závěry soudu uplatňuje ve správním řízení vůči žalobci. Právní názor soudu podle něj nebyl v novém správním řízení respektován prakticky v ničem, jsou jen opakována zdůvodnění z předchozích správních řízení, která byla soudem shledána nezákonnými, byl odmítnut závěr soudu o skutkovém stavu i soudem nařízený postup nového zjištění skutkového stavu. Jediným důvodem zamítnutí žádosti žalobce tak byly nezákonné podkladové akty, v čemž spatřuje extrémní libovůli žalovaného a odmítnutí principu právní jistoty a ochrany dobré víry jako takové. Žalovaný by měl vědět, že jeho povinností bylo řídit se závazným právním názorem soudu. Jeho postup je porušením ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. a faktickým popřením účelu soudního přezkumu, čímž jen prodloužil dobu soudního přezkumu. Žalobce též obrátil na veřejného ochránce práv, který sice jeho podnět odložil s ohledem na podanou správní žalobu, ale i tak ve svém vyjádření zastával až na jednu výjimku shodný názor na nesprávnost postupu žalovaného.
- 21 Ze správního spisu soud zjistil, že dne 16. 12. 2010 obdržel stavební úřad žádost žalobce a jeho manželky o umístění stavby rekreační chaty o půdorysu 7 x 9 m a výšce 6,2 m na sporném pozemku. K žádosti byl doložen i situační plán, z něž vyplývá, že novostavba má být v nejbližších bodech vzdálena od sousedního lesního pozemku 0,5 m. Ve spise se nachází též originál rozhodnutí Okresního národního výboru v Kolíně ze dne 12. 5. 1984, č. j. 5322-fin.861/84-72/1, jímž tento správní orgán přidělil sporný pozemek podle § 205 občanského zákoníku z roku 1964 manželům S. a V. Š. „*k výstavbě rekreačního domu*“. Přiloženo bylo i závazné stanovisko městského úřadu ze dne 1. 9. 2010, jímž nebyl žalobci (tehdy ještě s manželkou) udělen souhlas podle § 14 odst. 2 lesního zákona k umístění stavby ve vzdálenosti do 50 m od okraje pozemku určeného k plnění funkcí lesa. Argumentováno bylo významem vzdálenosti stavby od hranice lesa v návaznosti na § 22 lesního zákona a s poukazem na údaje v lesních hospodářských osnovách a z nich plynoucí AVB převažujícího smrku 28 m bylo konstatováno, že je nezbytné dodržet minimální odstupovou vzdálenost 28 m a že umístění stavby v projektované vzdálenosti by bylo na úkor lesa s ohledem na hrozící omezení využívání lesního pozemku s ohledem na potenciální ohrožení obyvatel i stavby pádem stromů. Stavební úřad žádost rozhodnutím ze dne 29. 12. 2010 s odkazem na negativní závazné stanovisko zamítl, proti čemuž se žadatelé bránili odvoláním namítajícím nezákonnost závazného stanovisko. Žalovaný však toto odvolání rozhodnutím ze dne 8. 3. 2011 zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil s odkazem na závazné stanovisko odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného ze dne 18. 2. 2011, které závazné stanovisko městského úřadu potvrdilo.
- 22 Žalobce toto rozhodnutí žalovaného napadl žalobou u městského soudu, který je rozsudkem ze dne 19. 11. 2014, č. j. 5A 106/2011-68, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V rozsudku městský soud uvedl mj. následující:
- 23 „*Soud souhlasí se žalobcem v tom, že podle územního plánu je pozemek určen k rekreačně obytné funkci, stejně jako okolní pozemky u lesa, na nichž stojí chaty. Při projednávání návrhu územního plánu obce V. v roce 1998 vydal orgán státní správy lesů stanovisko, v němž nevznesl žádné výhrady vůči tomu, aby [sporný pozemek] byl zahrnut do zastavěného území a byl určen k rekreačně obytné funkci. (...) ustanovení [§ 4 odst. 3 stavebního zákona] ovšem nelze vykládat tak, že pokud dotčený orgán v minulosti mlčel ohledně územního plánu jako celku, nebude moci v budoucnu uplatňovat žádné připomínky ve vztahu k umístění stavby na kterémkoli z pozemků v*

řešeném území. Ustanovení míří na případy, kdy dotčený orgán v minulosti pozitivně formuloval zákaz nebo podmínku. Navíc formulace v téže věci spíše vede k závěru, že vázanost platí mezi stanoviskem a dalším stanoviskem při projednávání např. dvou po sobě jdoucích návrhů územního plánu, a mezi závazným stanoviskem a dalším závazným stanoviskem při vydávání na sebe navazujících individuálních správních aktů (umístění stavby, stavební povolení, kolaudační souhlas) - nikoli mezi stanoviskem k návrhu územního plánu a závazným stanoviskem k vydání územního rozhodnutí.

- 24 Z toho, že se dotčený orgán při projednávání územního plánu nijak nebránil tomu, aby žalobcům pozemek sloužil pro rekreační zástavbu, však přece jen lze nepřímou usuzovat na jeho postoj a na skutkové okolnosti, z nichž vycházel. V době projednávání územního plánu už na okolních pozemcích přiléhajících k lesu stály řadu let rekreační chaty (ty nejbližší ve vzdálenosti 6 a 10 metrů od okraje lesa); již v té době také bylo možné odhadnout, že stromy v lese budou mít ve stáří sta let výšku 25 metrů. Podle všeho však chaty nijak nebránily řádnému hospodaření v lesích a nenarušovaly kořenový systém stromů; kdyby tomu tak bylo, lze se důvodně domnívat, že orgán státní správy lesů by právě s ohledem na zásadu prevence nepřipustil, aby žalobcům pozemek byl určen k rekreační zástavbě. (...) V řízení nebylo zpochybněno žalobcovu tvrzení, podle něž má jeho pozemek v nejširším místě 19 metrů; rozměr pozemku byl přitom zřejmý již při projednávání návrhu územního plánu. Podle soudu tedy orgán státní správy lesů měl a mohl již ve fázi projednávání územního plánu dospět k závěru, že na pozemku nebude možná žádná výstavba, protože výška stromů ve stáří sta let přesáhne nejdelší rozměr pozemku. Argumentovat tím, že v roce 1998 nebyly známy konkrétní parametry stavby, je tedy nepřijatelné, protože při požadovaném minimálním odstupu 25 metrů by na žalobcově pozemku nemohla být umístěna žádná stavba. (...)
- 25 Soud má tedy za to, že správní orgány rozhodovaly bez dostatečné znalosti skutkového stavu; zejména nevezaly v potaz to, že ačkoli na sousedních pozemcích stojí chaty již desítky let (ve vzdálenosti jen o jeden metr, resp. čtyři metry dále než zamýšlená žalobcova chata), nebylo plnění funkcí lesa na přiléhajících lesních pozemcích nijak obročeno a nebylo dosud nutné (minimálně ze spisu to není patrné a správní orgány tím ani neargumentovaly), aby sousední vlastníci prováděli opatření podle § 22 lesního zákona. Soud nesusobhlasí s tím - jak to uvedl žalovaný při jednání - že dotčené orgány posuzovaly individuálně žalobcům záměr a hodnotily konkrétní parametry zamýšlené stavby: ze závazných stanovisek vydaných v obou stupních to neplyne. Žalobce zdůraznil, že zamýšlená chata je nepodskepená a má pouze elektrické topení, kdežto u sousedících chat nebyly tyto aspekty při jejich umístění ani zvažovány; k tomu se však dotčené správní orgány nijak nevyjádřily. Je pravda, že dotčené správní orgány v obou stupních se zmínily o tom, že chata je od lesa vzdálena pouhých 5 metrů, a její základy by tedy mohly ohrozit kořenový systém stromů. Jednak však soud považuje tento argument pouze za doplňkový, protože hlavním důvodem nesusobhlasu byla žalobcova snaha umístit stavbu kamkoli do vzdálenosti kratší než 28 metrů od lesa. Zadrubě i tuto svou obavu měly dotčené správní orgány vážít s ohledem na sousední chaty, které od lesa neleží o tolik dál. Konečně je tento argument oslaben i tím, že k výstavbě oplocení ve vzdálenosti pouhého 0,5 metru od hranice lesa dostal žalobce již dříve od orgánu státní správy lesů souhlasné závazné stanovisko. (...)
- 26 Právním názorem soudu bude v novém řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) nejen žalovaný, ale také dotčený orgán, který bude při opětovném přezkoumávání závazného stanoviska v odvolacím řízení dbát na to, aby byl ve věci řádně zjištěn skutkový stav - tedy aby byly zhodnoceny konkrétní poměry žalobcova pozemku a sousedícího lesního pozemku a aby bylo přihlédnuto k dosavadnímu mnohaletému nerušenému užívání sousedních pozemků, na nichž také stojí rekreační chaty.“
- 27 V návaznosti na tento rozsudek žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 1. 2015 rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. V odůvodnění přitom žalovaný uvedl, že i při vědomí vázanosti právním názorem soudu trvá na tom, že umístění staveb přísluší do územního řízení (nikoliv do územního plánu), ve kterém je třeba souhlasu orgánu státní správy lesů bez ohledu na to, zda bylo vydáno souhlasné stanovisko při pořizování územního plánu,

přičemž kladné stanovisko není vymahatelné.

- 28 Dne 18. 3. 2015 vydal městský úřad nové závazné stanovisko, jímž opět neudělil souhlas s umístěním stavby žalobce. Konstatoval, že sporný pozemek je ze tří stran obklopen vzrostlými stromy, je situován mimo existující linii rekreačních objektů a je vsunutý mezi pozemek určený k plnění funkcí lesa a sousedící pozemek, který má charakter lesního pozemku, neboť je zarostlý vzrostlými stromy. Podle lesních hospodářských osnov je zde z 90 % zastoupen smrk v dobrém zdravotním stavu s AVB 34 m, z 10 % pak borovice s AVB 28 m. Dále zopakoval, že s ohledem na vzdálenost 5 m od okraje lesních pozemků by umístění stavby bylo na úkor lesa s ohledem na hrozící opatření podle § 22 odst. 2 lesního zákona, když na stavbě a sporném pozemku nelze přijmout účinná opatření, která by vyloučila ohrožení způsobené existencí lesa. Připomněl svou vázanost právním názorem plynoucím z rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2015 a konstatoval, že do doby vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení vlastníkově nevzniká právo k jinému užití pozemku, než jaké plyne z údajů v katastru nemovitostí. Městský úřad odmítl domněnku městského soudu, že rozhodoval bez dostatečné znalosti skutkového stavu – nemůže posuzovat skutkový stav pouze podle okolních staveb kolaudovaných v roce 1995, naopak musí vzít v potaz historickou existenci lesa, přírodní podmínky, morfologii terénu i hospodaření v lesích. Provedl i místní šetření a uvádí, že lesní pozemky u sousedních staveb jsou chráněny porostním pláštěm mnohem stabilnějších dřevin (borovice, listnaté stromy) než je smrkový porost navazující na sporný pozemek. Při místním šetření zjistil na pozemku žalobce černou stavbu rekreačního obydlí (mobilheim) a doprovodné stavby, které jsou postaveny také bez stavebního povolení. Městský úřad také odmítl, že by ve věci existovalo dřívější protichůdné stanovisko k umístění chaty na sporném pozemku, připomněl však, že dne 22. 4. 2010 vydal nesouhlasné závazné stanovisko k umístění chaty žalobce ve vzdálenosti 6 m od okraje lesa. Poukázal též na vyvíjející se rozhodovací správní praxi, která v posledních letech doznala podstatných změn, přičemž nadřízené správní orgány dochází k závěru, že nově povolované stavby by se neměly umísťovat blíže, než odpovídá AVB sousedního lesa, jehož vývoj probíhá ve stovkách let. Stavební úřad následně vydal dne 23. 3. 2015 prvostupňové rozhodnutí, jímž opět žádost žalobce s odkazem na toto závazné stanovisko zamítl.
- 29 Žalobce se bránil odvoláním, v němž argumentoval obdobně jako v nyní podané žalobě. Žalovaný následně vyžádal potvrzení či změnu stanoviska městského úřadu, odbor životního prostředí a zemědělství žalovaného však sdělením ze dne 10. 8. 2015 potvrdil i toto závazné stanovisko. Městský úřad podle něj postupoval v souladu s právním názorem soudu, neboť zjišťoval skutkový stav a zhodnotil konkrétní poměry sporného pozemku a sousedního lesního pozemku a vzal v úvahu i údajné, podle soudu dosavadní nerušené užívání sousedních pozemků s chatami. To však podle žalovaného nelze vzít v úvahu jako důkaz svědčící ve prospěch udělení souhlasu s umístěním stavby žalobce, neboť nerušené užívání se uplatňuje pouze v rámci občanského práva a soud jej nepatřičně použil jako vzor posuzování dopadů staveb na veřejný zájem. Žalovaný souhlasí s tím, že městský úřad tento neuvážený názor soudu odmítl, přičemž podle něj není údajné mnohaleté nerušené užívání faktem, naopak jde o soustavný střet zájmů vlastníků chat se zájmy lesa chráněnými zákonem. Nerušené užívání je nutno akceptovat jen v případě staveb, které byly umístěny v minulé době a již stojí. Že chaty dlouhodobě stojící v sousedství lesa lesu neškodí, by si netroufl takto jednoznačně bez místního šetření, rozborů a analýz říci ani soudní znalec v oboru ochrany přírody a krajiny, proto žalovaný souhlasí s postupem městského úřadu, který tento právní názor soudu nerespektoval. Chaty jsou permanentně ohroženy sousedním lesem a často také dochází k poškození staveb padajícími stávkami a ulomenými vršky stromů či pádem celých stromů, ale vzhledem k závazku majitelů

chat přijatým před vydáním územního rozhodnutí, že nebudou požadovat na příslušném orgánu státní správy lesů vydání opatření podle § 22 odst. 1 lesního zákona, takové žádosti podávány nejsou, třebaže se vlastníci chat této povinnosti nemohli platně zříci předem. Škody vznikají i přesahem větví a kořenů a zastíněním jednotlivými stromy. Vlastníci lesa také trpí dopady staveb na funkci lesa (technologicky náročnější těžba dřeva, nutnost změnit obvyklé místo skládkování dřeva na okraji lesa z důvodu jeho zablokování stavbami a oplocením) nedobrovolně, tudíž je nutné uzavřít, že z hlediska veřejného práva tento stav vynucený právními a věcnými okolnostmi (před rokem 1989 bylo rozhodování správních orgánů často ovlivněno politickou objednávkou a veřejný zájem na zachování lesa byl druhořadý) není nerušeným užíváním. Žalovaný též podotkl, že jiná kritéria jsou orgánem státní správy lesů uplatněna při návrhu na umístění stavby plotu, jiná pro umístění plotu a jiná v případě stavby k dočasnému či trvalému bydlení. Plot je typem stavby, který funkce lesů ohrožuje mnohem méně než obytná stavba, i tak by ale měl být rozebíratelný, aby sousední pozemek mohl být využit k provedení těžby a přiblížení dříví. Dále žalovaný uváděl, že v řízení podle § 14 odst. 2 lesního zákona nemohou padat konkrétní důkazy, ale pouze argumentace vycházející z dlouhodobého sledování vývoje lesa a působení staveb na něj, což vyplývá z principu předběžné opatrnosti zakotveného v § 11 odst. 1 i v dalších ustanoveních lesního zákona. Les je dlouhověkový, takže nelze zjistit a dokázat dopady staveb na les v okamžiku správního řízení, a proto se vychází z historických znalostí a teorie popisující tyto jevy. V dané věci nebyla narušena legitimní očekávání žalobce, neboť schválený územní plán pouze umožňuje určitý typ zástavby, avšak vlastníkům pozemků nezakládá bezpodmínečné právo na umístění stavby. Městský úřad pro daný případ ani nezměnil pravidla posouzení, přičemž způsob aplikace ustanovení § 14 odst. 2 lesního zákona účinného již od data účinnosti tohoto zákona by již měly být za tuto dobu známy, takže žalobce mohl očekávat bez jakýchkoliv pochybností neudělení souhlasu. Městský úřad v daném případě nemohl udělit souhlas, aniž by byla současně z důvodu zajištění bezpečnosti předložena žádost o omezení využívání dotčeného lesního pozemku.

- 30 Žalobce po seznámení s tímto sdělením dále rozšířil svou argumentaci v intencích nyní podané žaloby, přičemž předložil i fotografie současného stavu sousedního lesního pozemku (je na nich vidět několik čerstvých pařezů na okraji vzrostlého jehličnatého lesa). Žalovaný však následně již vydal napadené rozhodnutí ze dne 5. 10. 2015, jímž odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění připomenul svou vázanost negativním závazným stanoviskem městského úřadu, které bylo nadřízeným orgánem potvrzeno. Nesouhlasil s tím, že by nerespektoval rozsudek městského soudu, vždyť právě na základě tohoto rozsudku zrušil původní rozhodnutí stavebního úřadu svým rozhodnutím ze dne 9. 1. 2015. Soud se přitom jednoznačně nevyjádřil, zda má být žalobci vydáno kladné závazné stanovisko, ani jasně nespecifikoval, který další skutkový stav by měl být dotčeným orgánem zjišťován, aby zajistil dostatečné důkazy pro rozhodnutí ve prospěch umístění dané stavby. Dotčené orgány se přitom musí řídit účelem lesního zákona. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 9. 10. 2015.
- 31 Součástí správního spisu je i podnět městského úřadu ze dne 18. 3. 2015 k prošetření umístění mobilheimu a dalších doprovodných staveb zjištěných při místním šetření na sporném pozemku. V dané věci se dne 10. 4. 2015 konala kontrolní prohlídka a byly pořízeny fotografie svažitého pozemku, na němž jsou provedeny terénní úpravy (zahlobení a na druhé straně terasa s opěrnou na sucho skládanou zídkou), jimiž vznikla vodorovná plocha, na níž je umístěn (slovy žalobce) odstavený poškozený mobilheim, který není připojen k inženýrským sítím a není ani využíván k rekreačním účelům. Terénní úpravy dle starosty obce vznikly již v době výstavby příjezdové komunikace a inženýrských sítí předtím, než žalobce pozemek zakoupil, skutečnost, že

mobilheim je na podvozku a není napojen na inženýrské sítě, stavební úřad na místě ověřil a žalobce následně také doložil stavební rozhodnutí na drobnou stavbu skladu (dřevěná stavba s pultovou střechou o ploše 9 m²), vydané původním vlastníkem sporného pozemku dne 20. 9. 1984. Stavební úřad proto dne 20. 4. 2015 městskému úřadu sdělil, že neshledal důvod pro zahájení řízení z moci úřední.

- 32 Ke správnímu spisu je připojen i spis obsahující vedle souhlasů vlastníků sousedních pozemků (včetně obce V.) žádost žalobce ze dne 2. 8. 2010 o umístění oplocení sporného pozemku z ocelových sloupků a poplastovaného pletiva bez podezdívky ve vzdálenosti 0,5 m od hranice se sousedními lesními pozemky, k níž bylo připojeno souhlasné závazné stanovisko městského úřadu ze dne 26. 7. 2010 s podmínkami, že bude zachován přístup k lesu přes sousední pozemek p. č. X a lesní pozemky nebudou výstavbou (poškození nadzemní či kořenové části porostů, skladování zeminy, materiálu či odpadů) ani vlastním oplocením nijak dotčeny. V návaznosti na místní šetření konané předchozího dne, u něž nikdo z přítomných nevznesl žádné námitky či připomínky, bylo ve věci dne 7. 9. 2010 vydáno územní rozhodnutí, jež převzalo podmínky souhlasného závazného stanoviska a jež nabylo dne 12. 10. 2010 právní moci.
- 33 Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud proto posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
- 34 Pro vydání napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí byl klíčový obsah závazného stanoviska městského úřadu ze dne 18. 3. 2015 a jeho potvrzení žalovaným ze dne 10. 8. 2015, proto se soud v souladu s uplatněnými žalobními body zabýval ve smyslu § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. především zákonností těchto závazných podkladů rozhodnutí. Skutečnost, že nebyl podle § 14 odst. 2 lesního zákona vydán souhlas s umístěním stavby požadované žalobcem a že nesouhlas potvrdil postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu i nadřízený orgán, totiž jednoznačně předurčila výrok napadeného rozhodnutí.
- 35 Podle § 14 odst. 2 lesního zákona, dotýká-li se řízení podle zvláštních předpisů zájmů chráněných tímto zákonem, rozhodne stavební úřad nebo jiný orgán státní správy jen se souhlasem příslušného orgánu státní správy lesů, který může svůj souhlas vázat na splnění podmínek. Tohoto souhlasu je třeba i k dotčení pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa. Souhlas vydávaný jako podklad pro rozhodnutí o umístění stavby nebo územní souhlas a dále pro rozhodnutí o povolení stavby, zařízení nebo terénních úprav anebo jejich ohlášení je závazným stanoviskem podle správního řádu a není samostatným rozhodnutím ve správním řízení.
- 36 Podle § 22 lesního zákona jsou vlastníci nemovitostí nebo investoři staveb a zařízení povinni provést na svůj náklad nezbytně nutná opatření, kterými jsou nebo budou jejich pozemky, stavby a zařízení zabezpečeny před škodami způsobenými zejména sesuvem půdy, padáním kamenů, pádem stromů nebo jejich částí, přesahem větví a kořenů, zastíněním a lavinami z pozemků určených k plnění funkcí lesa; tato opatření jsou oprávněni provést i na pozemcích určených k plnění funkcí lesa. Rozsah a způsob zabezpečovacích opatření stanoví orgán státní správy lesů, pokud není podle zvláštních předpisů příslušný jiný orgán státní správy. Vlastník pozemků určených k plnění funkcí lesa je povinen provedení opatření strpět (odst. 1). Vyžaduje-li zajištění bezpečnosti osob a majetku kromě opatření uvedených v odstavci 1 i změnu ve způsobu hospodaření v lese nebo omezení ve využívání pozemků určených k plnění funkcí lesa, rozhodne orgán státní správy lesů o dalších opatřeních a určí, kdo ponese náklady s tím spojené a kdo

nahradí vlastníku lesa případnou újmu. Ustanovení zvláštních předpisů zůstávají nedotčena (odst. 2).

- 37 Z tohoto zákonného ustanovení tedy vyplývá, že vlastníci nemovitostí nebo investoři staveb mají povinnost provést opatření k zabezpečení před škodami hrozícími z pozemků určených k plnění funkcí lesa toliko na svých pozemcích, stavbách či zařízeních. Na pozemcích určených k plnění funkcí lesa jsou tato opatření pouze oprávněni provádět, t. j. lesní zákon jim v takovém případě žádnou povinnost nestanoví. Orgán státní správy lesů či jiný orgán státní správy pak svým rozhodnutím nezakládá povinnost zabezpečovací opatření provést, nýbrž toliko stanoví jeho rozsah a způsob, a to jak ve vztahu k ohroženým pozemkům, stavbám a zařízením, tak i ve vztahu k pozemkům určených k plnění funkcí lesa (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 1. 2006, č. j. 15 Ca 85/2005-34, č. 1846/2009 Sb. NSS). To však nic nemění na tom, že realizace oprávnění zasáhnout na sousedních lesních pozemcích i bez předchozího rozhodnutí orgánu státní správy lesů může vést k poškození lesa, neboť umožňuje vlastníkům stavby ohrožené pádem stromů tyto ohrožující stromy na sousedním pozemku smýtit, ořezat jejich větve směřující k ohroženému pozemku apod. Avšak nejen to, druhý odstavec § 22 ukládá orgánu státní správy lesů (a to i bez návrhu, neboť řízení není v zákoně podmíněno návrhem účastníka řízení) přijmout v zájmu bezpečnosti osob a majetku opatření, které může vést i ke stanovení změny způsobu hospodaření v lese nebo dokonce k úplnému odnětí přilehlých částí lesního pozemku plnění funkcí lesa. Obecně vzato se tedy soud shoduje s orgány státní správy lesů v tom, že za stávající právní úpravy umožňující přijetí nezbytných opatření za účelem zajištění bezpečnosti osob a majetku (a v některých případech i stanovící povinnost orgánu státní správy lesů takové opatření přijmout) již samotná blízkost stavby k lesu není v zájmu ochrany lesa a vyžaduje si restriktivní přístup při vydávání souhlasů podle § 14 odst. 2 lesního zákona. Jinými slovy, pokud les ohrožuje v dlouhodobém časovém horizontu, jímž se rozhodování ve věcech ochrany lesa přirozeně řídí, pozemky či stavby v okolí, jsou tím současně ohroženy i zájmy chráněné lesním zákonem a v konečném důsledku i zachování lesa jako takového. V tomto směru žalobci nelze přisvědčit.
- 38 Tento restriktivní přístup však nemůže být ve všech případech omezen na aplikaci kritéria minimální odstupové vzdálenosti rovné AVB. Jakkoliv zájem na ochraně lesa jakožto významné složky životního prostředí, ale i významného produkčního zdroje je z hlediska orgánů státní správy lesů primární, tento zájem není nadřazen všem zájmům ostatním. Je-li orgánem státní správy lesů vydáváno závazné stanovisko, jehož negativní výsledek nedává správním orgánům jinou možnost, než žádost bez dalšího zamítnout (srov. též § 149 odst. 4 správního řádu), pak to musí být i orgán státní správy lesů, kdo (při vydání závazného stanoviska) bude vážit jednotlivé vzájemně si konkurující práva a veřejné zájmy a při jejich vyvažování bude dbát dodržení zásady přiměřenosti (proporcionality). Ústavní pořádek garantuje celou řadu práv: právo všech na příznivé životní prostředí v čl. 35 Listiny, právo vlastnit majetek (čl. 11 Listiny) i právo podnikat (čl. 26 Listiny) svědčící vlastníku lesních pozemků. Posledně jmenovaná práva přitom svědčí i vlastníkům pozemků sousedících s lesními pozemky. Dále je zde také řada veřejných zájmů, jejichž obsah lze vyčíst z právní úpravy obsažené zejména v zákonech. Takovými veřejnými zájmy mohou být obrana státu, zbudování a udržování kvalitní dopravní a další infrastruktury, využívání nerostného bohatství, ochrana obyvatelstva před povodněmi a mnoho dalších.
- 39 Je proto třeba nejen rozlišovat, zda např. stavba jako taková a její uživatelé mohou být reálně ohroženy pádem stromů (to např. nemusí přicházet v úvahu u staveb podzemních či monolitických betonových staveb), ale zvažovat také význam a sílu protichůdných zájmů. Tak např. uživatelé silnic či železnic mohou být okolním lesem ohroženi, přesto však zpravidla musí

v takovém případě zájem na ochraně lesa ustoupit a orgán státní správy v případě žádosti o umístění stavby, k níž není vhodná méně konfliktní varianta, je nucen vydat souhlasné závazné stanovisko (veřejný zájem na kvalitní dopravní infrastrukturu převáží zájem na ochraně lesa) a spíše dbá o stanovení vhodných podmínek, které omezí nutné související zásahy do lesa i míru ohrožení uživatelů infrastruktury koexistencí okolního lesního porostu.

- 40 Konfliktní zájem přitom nemusí být jen zájmem veřejným. Žalovaný sám připouští, že nemůže dosáhnout odstranění již stávajících legálních staveb v bezprostřední blízkosti lesa, neboť by to představovalo neúnosný a nepřiměřený zásah do vlastnického práva osob, které splnily nezbytné veřejnoprávní podmínky umožňující jim tyto stavby jako trvalé zřídit, popř. které je zřídily v době, kdy ještě právní předpisy takto důsledně zájmy lesa nehájily. Mnohdy přitom může jít i o případy, kdy sice zájmy lesa měly být podle tehdejší právní úpravy chráněny (srov. § 19 odst. 2 zákona o hospodaření v lesích), avšak reálně tento zákonný předpoklad naplněn nebyl, ať již proto, že stavba byla umístěna a povolena bez takového souhlasu či souhlas byl vydán v rozporu se zákonnými požadavky, ale již uplynuly lhůty, v nichž bylo možné vzniklou nezákonnost napravit, nebo by taková náprava nebyla s ohledem na ochranu dobré víry přiměřená (srov. § 94 odst. 4 a § 102 odst. 2 správního řádu). V takovém případě se jako významná protiváha zájmů chráněných lesním zákonem staví právní jistota jako jeden ze strukturálních principů, na nichž stojí demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka (čl. 1 odst. 1 Ústavy).
- 41 Ochrana dobré víry, resp. legitimního očekávání může být dána také v situacích, kdy se osobě dostalo ze strany veřejné moci opakovaného ujištění (a to nejen výslovného, ale též kontextuálního), že bude moci určitá práva vykonávat, ačkoliv ještě příslušné právo nenabyla. Takové ujištění, na němž je vybudováno legitimní očekávání budoucího majetkového prospěchu, se přitom může dostat i právním předchůdcům osoby, která se následně může úspěšně dovolat své důvěry v takové předchozí akty veřejné moci. To je přitom právě případ žalobce.
- 42 Lze souhlasit se žalovaným, že vlastníku pozemku bez dalšího nenáleží právo na něm bez dalšího umístit libovolné stavby. V tomto směru je vlastnické právo omezeno, jak ostatně lze vyčíst i z čl. 11 odst. 3 a čl. 35 odst. 3 Listiny, a to konkrétně veřejnoprávní regulací z oblasti stavebního práva doplněnou regulací v dalších složkových předpisech, nevyjímaje z toho ani lesní zákon. Není ovšem pravdou, že by vlastník mohl pozemek užívat jen způsobem evidovaným v katastru nemovitostí (jde o následnou evidenci, přičemž údaj o druhu pozemku ani není závazný). Takovou závaznost má především regulace obsažená v územně plánovací dokumentaci, především v územním, popř. regulačním plánu.
- 43 Skutečnost, že pozemek je v územním plánu veden jako zastavitelný, sice ještě nepředstavuje garanci toho, že jej bude vlastník moci zastavět libovolnou stavbou odpovídající regulativům pro daný způsob využití předvídaný územním plánem. To ostatně vyplývá nejen z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2012, č. j. 63 A 1/2012-54, č. 2740/2013 Sb. NSS, který poukazuje na odlišnost stanovisek vydávaných dotčenými orgány k návrhu územně plánovací dokumentace od závazných stanovisek vydávaných pro účely správních řízení, jejichž výstupem je správní rozhodnutí, ale i z předchozího rozsudku městského soudu vydaného ve věci žalobce, který pravidlo zakotvené v § 4 odst. 3 stavebního zákona o závaznosti předchozího stanoviska pro stanoviska návazná, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, odmítl aplikovat na vztah stanoviska k návrhu územního plánu k závaznému stanovisku v územním řízení o umístění stavby. Městský soud však poukázal na specifické okolnosti případu žalobce, které se i přes neexistující závaznost stanoviska ve smyslu § 4 odst. 3 stavebního zákona spolupodílely na vytvoření legitimního

očekávání žalobce stran možného budoucího umístění rekreační stavby na sporném pozemku. Jde o to, že sporný pozemek byl územním plánem určen jako zastavitelný stavbou rekreačního bydlení, ačkoliv již z územního plánu i přes jeho nižší podrobnost muselo být tehdejšímu dotčenému orgánu patrné, že tento pozemek se nachází v ochranném pásmu lesa, jeho rozměry jsou menší, než odpovídá AVB přilehlého lesního porostu, a je oproti ostatním takto vymezovaným pozemkům „vklíněn“ mezi lesní pozemky, takže umístění stavby rekreačního bydlení na tomto pozemku při dodržení odstupové vzdálenosti rovné AVB sousedícího lesa není možné. V takové souvislosti lze legitimně očekávat, že pokud tyto okolnosti nebránily vyslovení souhlasu dotčeného orgánu s vymezením zastavitelné plochy pro rekreační bydlení i na sporném pozemku, nebudou ty stejné okolnosti ani důvodem pro nesouhlas dotčeného orgánu s umístěním stavby.

- 44 Právním předchůdcům žalobce se dostalo od veřejné moci dokonce přímého ujištění o přípustnosti takového využití sporného pozemku. Bez ohledu na souladnost takového určení s tehdejšími právními předpisy (případná nezákonnost s ohledem na plynutí času a s přihlédnutím k pozici prostého adresáta výkonu veřejné moci je nutně nevýznamná) je z rozhodnutí Okresního národního výboru v Kolíně ze dne 12. 5. 1984, č. j. 5322-fin.861/84-72/1, jasně patrné, že sporný pozemek byl podle § 205 občanského zákoníku z roku 1964 právním předchůdcům žalobce přidělen právě „*ke výstavbě rekreačního domu*“. Městský soud dále poukázal na skutečnost, že žalobci bylo povoleno umístění oplocení sporného pozemku v bezprostřední blízkosti lesních pozemků, a na fakt, že v obdobné vzdálenosti nesplňující odstup ve výši AVB přilehlých lesních porostů byly v minulosti v návaznosti na tentýž územní plán legálně vybudovány další objekty rekreačního bydlení, což dále posiluje legitimní očekávání žalobce, že s ním bude nakládáno shodně jako s majiteli sousedních pozemků (srov. též pravidlo v § 2 odst. 4 správního řádu, podle něž je správní orgán povinen dbát na to, aby při rozhodování skutkově podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly). V této souvislosti navíc městský soud poukázal na další žalobcem vyhledané případy, v nichž nebyl odstup ve výši AVB dodržen, a na to, že je žalovaný nedokázal vysvětlit.
- 45 Lze tedy shrnout, že městský soud dospěl k závěru (nebo přinejmenším takto zjištěné skutečnosti právně hodnotí soud zdejší), že zjištěné skutečnosti naznačují, že žalobci svědčí při kumulaci shora označených okolností dostatečně silné legitimní očekávání, že na sporném pozemku bude moci umístit objekt rekreačního bydlení, které může vyvážit i zájem na ochraně lesa, jež je dotčený orgán povinen při postupu podle § 14 odst. 2 lesního zákona prosazovat. Jakkoliv přitom může zásah do legitimního očekávání a do požadavku na rovné zacházení odůvodnit vedle změny právních předpisů i obecná a odůvodněná změna správní praxe (přičemž změna politického zřízení mezi takový důvod změny praxe nepochybně náleží), rozsudek městského soudu v tomto směru jasně vyžadoval, aby ke shora rekapitulovaným okolnostem ve prospěch žalobce bylo přihlíženo. Tento požadavek tudíž musí být respektován i zdejším soudem (nehledě na to, že většina okolností – s výjimkou přidělení pozemku do osobního užívání za konkrétním účelem – se odehrála až po roce 1989).
- 46 Pokud jde o dotčenými orgány setrvale zpochybňované mnohaleté nerušené užívání sousedních pozemků s rekreačními chatami, zde žalovaný i městský úřad zcela nepřijatelně postupovali v rozporu s ustanovením § 78 odst. 5 s. ř. s., které jim ukládalo respektovat právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku jako závazný. Žalovaný měl možnost brojit proti právnímu názoru vyslovenému městským soudem kasační stížností, to ovšem neučinil. V takové situaci již nemohl nejen on, ale ani stavební úřad a městský úřad v pozici dotčeného orgánu s tímto názorem polemizovat, neboť v této konkrétní věci již byli tímto názorem při nezměněných skutkových okolnostech věci vázáni. Z toho přitom musí vycházet soud i při projednání této

žaloby a není oprávněn vyslovený a stanoveným postupem práva neodklizený závazný právní názor v této věci jakkoliv zpochybňovat. Jakkoliv může být argumentace žalovaného a dotčených orgánů zdánlivostí takového nerušeného užívání podnětná a logická, není pro ni v tomto řízení již místo a je zbytečné ji vypořádávat (takovou argumentaci domáhající se překonání vysloveného právního závěru v jiných obdobných věcech třebaže i téhož účastníka lze připustit, v aktuálním již judikovaném případě však představuje jednoznačně nezákonný postup). Předchozí rozsudek totiž správním orgánům uložil k tomuto nerušenému užívání přihlídnout, a to (jak jednoznačně vyplývá z kontextu odůvodnění rozsudku) ve prospěch žalobce.

- 47 Kromě již zmíněného legitimního očekávání žalobce tedy byly dotčené orgány povinny vycházet z toho, že konflikt daný možností využít opatření stanovených v § 22 lesního zákona na úkor lesa, se fakticky v daném místě neprojevuje a ohrožení lesa v důsledku existence rekreačního objektu v jeho bezprostřední blízkosti je minimální a spíše teoretické povahy. Proto v dané situaci není vůči legitimnímu očekávání žalobce zájem daný snahou o preventivní předcházení poškození lesa opatřeními podle § 22 lesního zákona dostatečně silnou protiváhou. Na tom nic nemění skutečnost, že žalovaný podle přesvědčení zdejšího soudu již vysvětlil, proč nelze přihlížet k žalobcem zmiňovaným případům, kdy bylo pravidlo odstupové vzdálenosti rovné AVB prolomeno (jedná se o případy již z roku 2006, které neprošly odvolacím řízením; navíc ojediněle nezákonné rozhodnutí nezakládá správní praxi, již by se bylo možné *pro futuro* dovolávat v jiných případech). Nicméně přesto se jeví vhodným respektovat legitimní očekávání žalobce, jako k tomu mělo dojít v případě areálu společnosti M., spol. s r.o., s odkazem na „*zachování kontinuity rozhodování*“.
- 48 Ostatně nelze přehlédnout, že městský soud předchozí rozhodnutí žalovaného rušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s., aniž by současně aplikoval ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. výtky k neúplnému zjištění skutkového stavu nebyly jádrem zrušujícího rozsudku, a žalovaný a dotčené orgány tak nebyly vyzývány k zásadnímu doplňování a přehodnocování skutkových okolností případu, nýbrž k tomu, aby (při eventuálně dílčím způsobem doplněném dokazování) faktické nerušené soužití rekreačních chat a sousedních lesních pozemků přičetly při vážení důvodů pro vydání souhlasu podle § 14 odst. 2 lesního zákona ve prospěch žalobce. Tím sice nebylo vyloučeno doplnění zjištění např. o fakt, že ohrožení některé ze sousedních chat bylo příčinou pro zásadní zásah na úkor lesa (to však žalovaný ani netvrdí) nebo že obdobné chaty jsou nepovolenou stavbou (tj. nebyl k nim vydán nejen souhlas podle § 14 odst. 2 lesního zákona či předchozí právní úpravy – to by rozhodné nebylo – ale ani územní rozhodnutí a stavební povolení), rozsudku městského soudu se však přičilo okolnost nerušeného faktického soužití hodnotit bez změny skutkových zjištění opačným způsobem, než tak činil soud.
- 49 Lze tedy shrnout, že není obecně vyloučeno, aby dotčené orgány uplatňovaly požadavek na dodržení minimální odstupové vzdálenosti staveb rovné AVB přilehlého lesního porostu jako výchozí princip. Veřejný zájem na ochraně lesa, jehož odrazem je požadovaná odstupová vzdálenost při stávajícím znění § 22 lesního zákona, však není jediným zájmem. Při vyvažování konkurenčních zájmů a zohledňování jejich intenzity nelze vyloučit, že dotčené orgány budou muset v odůvodněných případech od této zásady ustoupit, popř. ji aplikovat modifikovaně. Tak je tomu právě v nyní posuzovaném případě, kdy žalobce má dostatečné legitimní očekávání, že s ním bude zacházeno obdobně jako s vlastníky sousedních pozemků určených územním plánem k zastavení objekty rekreačního bydlení. Pokud tedy nebudou dodatečně zjištěny konkrétní a vážné důvody, pro něž by stavba rekreačního objektu navrhovaná žalobcem k umístění mohla reálně narušovat zájmy chráněné lesním zákonem (možnost přijetí opatření podle § 22 lesního zákona by takovým důvodem mohla být jen tehdy, jestliže by v souvislosti s jinými chatami

v okolí bylo za srovnatelných okolností opakovaně závažně zasahováno do fungování lesa, např. vynuceným smýcením přilehlého lesa apod.), bude namíste vyslovit se stavbou s přihlédnutím na tato legitimní očekávání žalobce souhlas. Tím není vyloučena možnost dotčených orgánů stanovit pro realizaci záměru nezbytné podmínky umožňující dlouhodobé „nerušené soužití“ rekreačního objektu a přilehlých lesních porostů, nicméně ani takové podmínky nemohou být natolik zatěžující, aby fakticky umístění a výstavbu objektu znemožnily (a tedy legitimní očekávání žalobce popřely).

- 50 Napadené rozhodnutí se tudíž opírá o nezákonná závazná stanoviska, která byla vydána v rozporu se závazným právním názorem soudu. Za daných okolností by bylo již nadbytečné do detailu rozebírat jednotlivé argumenty žalobce a žalovaného. Nerespektování závazného právního názoru soudu je totiž závažným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., jež odůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí i bez jednání. Shodnou vadou přitom trpí i závazné stanovisko městského úřadu, které bylo v podstatě jediným důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce prvostupňovým rozhodnutím. V dané situaci tedy bylo namíste zrušit podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí stavebního úřadu.
- 51 V dalším řízení je tedy třeba důrazně apelovat především na dotčené orgány, aby se seznámily s rozsudkem městského soudu i s tímto rozsudkem a při vydání závazného stanoviska plně respektovaly již vyslovený závazný právní názor soudu, jímž jsou i ony ve smyslu § 75 odst. 5 s. ř. s. vázány. Podstatou tohoto závazného právního názoru je to, že jsou povinny vedle zájmu na ochraně lesa zvažovat i protichůdné zájmy, mezi něž patří i ochrana dobré víry (legitimních očekávání). Žalobci přitom svědčí legitimní očekávání, že na sporném pozemku bude moci umístit objekt rekreačního bydlení, a toto očekávání je za daného stavu skutkových zjištění silnější než (plně vyváží) zájem na preventivním vyloučení ohrožení lesa v důsledku přijetí opatření podle § 22 lesního zákona, jestliže v řízení nebylo prokázáno, že by v případě rekreačních chat v okolí, které se také nacházejí v obdobné blízkosti lesa, byl takovými opatřeními lesní porost výrazně poškozován.
- 52 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud druhým výrokem tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který byl v řízení úspěšný, přiznal soud náhradu nákladu řízení v částce 3.000 Kč odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku za podanou žalobu.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. září 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
P. Š.